

Δυο πρόσφατες, από το 2017, παραγωγές μας φέρνουν στο προσκήνιο δυο πολύ διαφορετικά είδη κινηματογράφου. Ο Paolo Taviani έρχεται με ένα δράμα να μας θυμίσει μια ζοφερή περίοδο της Ιταλικής ιστορίας, ενώ ο ηθοποιός Chris Overton κάθεται για πρώτη φορά πίσω από την κάμερα και δημιουργεί ένα κομψοτέχνημα μικρού μήκους.

Ο πρώτος, γεννημένος το 1931, με ένα σενάριο που είχε δουλέψει με τον αποθανόντα αδελφό του Paolo, ο δεύτερος, ένας καλλιτεχνικός επίγονος, καθώς γεννήθηκε το 1988, με ένα σενάριο της συζύγου του R. J. Shenton, έρχονται κοντά μας με διαφορετικά κεντρίσματα αλλά με το ίδιο σεβαστό αποτέλεσμα.

Έχοντας παραμείνει στο πνεύμα της δεκαετίας του '70 και στα κειμήλια εκείνης της εποχής, περιμένα κάτι ανάλογο με το *Allonsanfàn* ('74) ή με το *Padre Padrone* ('77). Και πιθανότατα ήταν. Αλλά όλα, τα άλλα, είχαν αλλάξει. Έτσι, βλέποντας το «Μια Προσωπική Ιστορία» (*Una Questione Privata*), δεν ήταν αυτό που φανταζόμουν.

Οι αδελφοί Paolo και Vittorio Taviani, παρόντες εξήντα τέσσερα χρόνια, στον ευρωπαϊκό κινηματογράφο, χώρισαν, τον Απρίλιο του '18 όταν ο πρεσβύτερος Vittorio, εγκατέλειψε στα 89 του, το μάταιο κόσμο μας. Έτσι πάνω σε ένα σενάριο που δούλεψαν μαζί, το επεξεργάστηκε σκηνοθετικά μόνος του, ο Paolo.

Το *Una Questione Privata* είναι όντως η αφήγηση μιας προσωπικής ιστορίας ανάμεσα από το μίσος και τη βία της σπαρασσόμενης Ιταλίας του Β' Π.Π. Υπάρχει σφοδρός έρωας, βαθιά φιλία, ανίκητη συντροφικότητα, όνειρα και βέβαια αναμνήσεις από ένα γλυκό, ανέφελο παρελθόν. Οι συγκρούσεις θα τα σβήσουν όλα και θα βυθίσουν τους ήρωες στην δύνη της Ιστορίας όπου το πολιτικό εμπλέκεται με το προσωπικό, με το ερωτικό.

Είναι μια λιτή παραγωγή από έναν καλλιτέχνη που παραμένει πιστός στα ευρωπαϊκά κινηματογραφικά πρότυπα, που ίσως δεν έχει το σφρίγος της νεότητάς του, αλλά παραμένει μια σημαντική οντότητα. Στο φινάλε εμείς, ποτισμένοι με ένα είδος λαχανιασμένου σινεμά, με το αισθητήριο μας να έχει αλλοιωθεί αρκετά από την εποχή της δικής μας νεότητας.

Μετά την προβολή, στην Ανδόρρα, ακολούθησε όπως συνηθίζεται στην συγκεκριμένη αίθουσα, η προβολή μιας μικρού μήκους ταινίας του Βρετανού σκηνοθέτη και ηθοποιού Chris Overton με τίτλο: *The silent child*. Μια σπαραχτική ιστορία για ένα κοριτσάκι προσχολικής ηλικίας, κωφάλαλο.

Η πρωταγωνίστρια ονομάζεται Maisie Rose Sly, γεννημένη το 2011 στο Plymouth της Μ. Βρετανίας, είναι όντως ένα γενετής κωφάλαλο κορίτσι που κυριολεκτικά κλέβει την παράσταση στον πρώτο της ρόλο, μόλις στα έξι της χρόνια.

Με ένα πρόσωπο φωτεινό, όπου δυο καταγάλανοι οφθαλμοί κυριαρχούν σε ένα βλέμμα που θυμίζει την Uma Thurman, έρχεται με την έκφρασή της να βάλει στο περιθώριο κάθε εμπνευσμένο διάλογο. Έχει μια τέτοια εκφραστική δεινότητα, όπου και η παραμικρή κίνηση, το πιο ανεπαίσθητο συναίσθημά της αναδύεται με τρομερή δυναμική.

Ο σκηνοθέτης, φέρνει στο προσκήνιο το σενάριο της συμπρωταγωνίστριας και συζύγου του, Rachel Joy Shenton, η οποία στα 12 της χρόνια είδε τον πατέρα της να γίνεται κουφός, ως αποτέλεσμα χημειοθεραπείας. Μετά το θάνατο του πατέρα της έμαθε την νοηματική και σύντομα έγινε πρέσβειρα της Διεθνούς Κοινωνίας για τα κωφάλαλα παιδιά, βοηθώντας με κάθε τρόπο την ομαλή ένταξη αυτών των παιδιών στην ευρύτερη κοινωνία.

Μέσα από την αφήγηση, το δωδεκάλεπτο αυτό αριστούργημα, μας δείχνει την απομόνωση αυτής της κατηγορίας των παιδιών, όταν δεν υπάρχει η κατάλληλη φροντίδα. Ένας πολύ σκληρός κόσμος χωρίς υποστήριξη σε μια τόσο τρυφερή ηλικία είναι αφάνταστο εμπόδιο. Ταυτόχρονα όμως μας δείχνει την προχειρότητα, την επιπολαιότητα και την αδιαφορία με την οποία αντιμετωπίζουν οι έχοντες την ευθύνη γονείς.

Επίσης προβάλλεται και το μοντέλο ζωής πολιτισμένων, κατά τα υπόλοιπα, ανθρώπων ενός καλού οικονομικού επιπέδου, όπου δυο Μερσεντικά είναι παρκαρισμένα έξω από το όμορφο σπίτι τους, αλλά ο λαχανιασμένος τρόπος της καθημερινότητας, δεν τους επιτρέπει παρά τυπική επικοινωνία.

Έτσι, μέσα σε αυτό το συνεχές τρέξιμο, χάνονται οι δεσμοί, σιγοσβήνουν οι ουσιαστικές σχέσεις και η μικρή κωφάλαλη αφήνεται στο έλεος της κακής πληροφόρησης των οικείων της.

Δεν είναι τυχαίο που τούτη η μικρού μήκους ταινία, συνέλεξε τόσα βραβεία και διακρίσεις με σπουδαιότερο βέβαια, το Οσκαρ καλύτερης μικρού μήκους ταινίας του 2018.